

Златноелечко и Щурка

Изниза се лятото. Сутрините станаха хладни. Тогава дойде Щурка и каза:

–Златноелечко, идва есен и трябва да си намерим топло и сухо местенце - подслон.

Поеха двамата по широкият двор, чудейки се да търсят, „под слон” или „над слон”, накрая щурчо каза:

–Важното е да има слон!

Щурка искаше да са на сухо и топло, без значение, дали със слон или без него.

И така вървяха дълго докато изневиделица се появи Лъскодрешка:

–Добър ден щурчета! – поздрави тя.

–Добър ден, Лъскодрешке! – отговориха те.

–Виждала ли си в градината слон? – попита Златноелечко.

–Не! – отвърна Лъскодрешка. – Доколкото знам, слоновете живеят в Африка и Индия!.

–Ясно, – оттук-нататък търсим само топло и сухо място! – каза с въздишка Щурка.

–Топло и сухо място ли търсите? – попита мравката. – Ми тогава, заповядайте у нас!

–А това у вас, в Африка ли е? – попита Златноелечко.

–Не, щурчо! – засмя се Лъскодрешка. – Заповядайте у нас в мравуняка.

Тръгнаха нашите към мравуняка. Вървеше мравката ситно-ситно, а щурчетата подскачаха около нея.

Колко време вървяха не знам, но шумът на листата по дърветата се промени. Чували ли сте, как шумят по-особено листата през септември...? Може би това е песен есенна, нещо като лятната песен на щурците, но есенна – на жълтите листата.

Вървяха, вървяха и стигнаха западният край на градината, близо до оградата имаше изровена дупка. Там бе мравунякът в който живееше Лъскодрешка. Когато пристигнаха, настъпи суматоха. Някои от мравките не искаха да ги пуснат вътре за да не им изядат храната. Други искаха те да влязат... трети предложиха музикантите сами да си направят мравуняк. Но, как? – никой не им обясни. Накрая Щурка я заболя главата, а щурецът каза:

–По-добре да бяхме отишли при слона в Африка!

Щурка събра всичкия си ум в главата, от което я заболя още по-силно, но успя да каже:

–Хей, мравки – трудолюбивки! Зимата е студена и дълга, скучно е да стоите на тихо и тъмно с месеци. Ние ще ви свирим! Можем да свирим валс, танго, били сме и в симфоничния оркестър на „Ла двора”, можем без такт и ... още много други неща...

Събраха се мравките на Съвет. И така, ден, два, три...

На четвъртия се появиха тъмно-сиви облаци, скриха слънцето и небето се нахрани да вали. А мравките така и не бяха решили, ще приемат ли щурчетата в дома си или не. Прелетя една калинка:

–Прибирайте се, идва буря с дъжд и силен вятър!

Тежката дума тогава я каза дядо Мрав:

–Щом цяло лято слушахме мелодиите на щурците, редно е да ги приемем, а се задава и буря!

Първи се зарадваха най-малките мравки, защото имаше с кого да си играят. Други щяха да се учат да свирят на цигулка! Трети мислеха, че в тъмното щурците ще ги пазят. Последни одобриха тези, които се опасяваха, че ще свърши храната.

Прибраха мравките Щурка и Златноелечко на топло и сухо. Показаха им къде са кухните, всекидневните и стаите за почивка.

–Ей, добре, че не тръгнахме за Африка! – каза тихо Златноелечко.

–Или за Индия... – добави Щурка.

И двамата щастливо се засмяха в дует.